

VRIST, m. 3. (af *Vrida*) Öfre delen af foten nära dess ledgång med benet.

VRÅ, f. 3. pl. *vrår*. Hörn af ett rum; litet undangömdt ställe. *En liten v. Sitta i en v. för sig sjelf.* (Fam.) *Alla v-r och vinklar*, alla små undangömda ställen. *Man har sökt i alla v-r och vinklar.* (Fig. fam.) *Han känner alla v-r och vinklar i huset*, känner fullkomligt alla ställen i huset, är der fullkomligt hemmastadd. *Från alla v-r och vinklar*, från alla håll, äfven ifrån undangömda ställen. *I en v. af världen*, på en enslig, afskild, okänd plats. — Bildar sammansättningarna Skam-, Sop-, Kakelugns-, Spisel-, Smygvrå.

An m. *Vrå* förmodas af *Ihre* vara uppkommet af *Rå*, ursprungl. staf, stake, och egentligen hafva betyd: vinkel eller hörn, der landtmätare vid sina mätningar sätta stakar, för att bättre utmärka stället.

VRÅK, f. 2. I. (af *Vråka*) Sträcka af isen på sjöar, der den vråkt upp sig som en hög väg eller sänkt sig ned i vinkel (Sänkvråk), vanligen tvärs öfver ifrån land till land. *V-ar uppkomma vid lövåder*, emedan isen då utvidgas och fordrar större rum.

VRÅK, m. 2. II. *Vråkar* kallas en afdelning af Falksläktet, hvilkas rof utgöres af fågelungar, åkerrättor, ormar, grodor, ödlor, maskar och insekter. Se *Ormvråk*, *Bivråk*.

VRÅL, n. 5. Se *Vrålande*.

VRÅLA, v. n. 1. 1) Säges om det läte, som en illken och retad tjur låter höra; äfven om några andra djurs snarlikt läten. — 2) (fam.) Skrika med grof röst, så att det liknar en tjurs vrålände. *V. af raseri*, af smärta.

VRÅLANDE, n. 4. Lätet af djur eller meniska. som vrålar.

VRÅLAPA, f. 1. Se *Bölapa*.

VRÅNG, a. 2. 1) (ursprungl.) Afvig. *V. sida*. — 2) (fig.) Förvänd; orätt, falsk. *V-t sinne*, som ej vill det rätta. *V-t villne*, falskt. *V. domare*, *granskare*, orättvis, partisk.

VRÅNGHET, f. 3. Vrångt sinne; orättfärdighet, ondska, orätttrådighet, partiskhet.

VRÅNGOED, m. 3. Ed, hvarigenom man bedyrar, att man ej annat vet, än man en rättvis sak hafver.

VRÅNGSINT, a. 1. Som har ett vrångt sinne, ej vill det rätta, ondskefull, orättfärdig.

VRÅNGSINTHET, f. 3. Se *Vrånghet*.

VRÅNGSTRUPE, m. 2. pl. — *strupar*. Se *Väderstrupe*.

VRÅNGT, adv. Med vrånghet, med vrångt sinne. *Döma v.*

VRÅNGVIS, a. 2. Orättvis. *V. domare*, *granskare*.

VRÅNGVISHET, f. 3. Orättvisa i domslut eller granskning.

VRÅNGVISLIGA, **VRÅNGVISLIGEN**, eller

VRÅNGVIST, adv. Orättvist. *Döma v.*

VRÅSPINDEL, m. 2. pl. — *spindlar*. En art brun spindel med svarta fläckar, som väfver sina nät i vrår af rum. *Agelena domestica*.

VRÅKA, v. a. 2. Har i impf. äfv. *Vrok*, för bem. 1 och för neutrum. Betyder ursprungligen: Drifva, fösa (t. ex. boskap). 1) Med mycken ansträngning kasta, häfva någonting stort och tungt. *Han tog bolstern och v-te den midt i synen på mig. V. någon rummet, utför trappan. De v-kte sakerna om hvarandra. V. omkull någon. Vågorna v-kte skeppet emot klipporna, godset i land.* (Fig. fam.) *V. något på en,*

skaffa en något på halsen, t. ex.: *Jag vet inte, hvem som har vråkt den karlen, det der på mig. V. af, bort, fram, se Afråka, &c.* (Fig. fam.) *V. bort sina penningar, sin egendom*, genom slöseri, misshushållning eller dåraktiga företag göra öfver dermed. *V. i sig*, (i lägre språket) sluka i sig, glupskt och omåttligt förtära. *V. ihöp*, vråka om hvartannat, i en hög, på ett ställe. *V. i'n, néd, upp, út.* — 2) Förkasta såsom odugligt, kassera, rata. *V. ett mynt. V. varor. V. domare, villnen*, jäfva dem. — *V. n. 1)* (om hafvet) Gå i höga vågor. — 2) (om redlösa fartyg) Drifva omkring i sjön, utan att kunna styras. — 3) (om person) Gå och v., drifva omkring utan sysselsättning. *Ligga och v.*, ligga och lättjas, ligga och sträcka sig. — 4) (om sak) *Ligga och v.*, ligga i vägen, till hinders, huller om buller. *Låta sina saker ligga och v.* — *V. impers.* (fam.) *Det v-ker ned*, det [häll]regnar, snöar förfärligt. — *V. sig, v. r. 1)* Kasta sig tungt och vårdslöst. *V. sig i en länstol, på en soffa.* — 2) (pop.) *V. sig i'n, út*, o. s. v., packa sig, laga sig in, ut.

VRÅKANDE, n. 4. 1) Se *Vråkning*, begge bem. — 2) (neutralt a) Kringdrifvande utan sysselsättning. — b) Hög sjögång. — c) Fartygs kringdrifvande i reddöst skick. — d) Sakers liggende huller om buller, i vägen, till hinders.

VRÅKARE, m. 3. Edsvuren person, hvars befattning är att syna vissa varuartiklar, hvilka skola exporteras, såsom: jern, bräder, m. m.

VRÅKNING, f. 2. 1) Handlingen att vråka (bem. 1). — 2) Förkastande af något odugligt, kassering. *V. af jern*, dess besigtning å väg.

VRÅKSTEN, m. 2. (geol.) *Se Geschieben*.

VRÅNGA, v. a. 2. (af *Vrång*) 1) (egentl. men mindre brukligt) Vända ut och in. — 2) Förvrida. *V. munnen.* — 3) (fig.) Förvända, förtyda. *V. meningen, ett ord, ett uttryck. V. lagen. Vrida och v.*, på allt möjligt sätt förtyda. — *Vrångande*, n. 4.

VRÅNGBILD, m. 3. Se *Karikatur*.

VRÅNGNING, f. 2. 1) Vändning ut och in. — 2) Förvridning. *V. på munnen.* — 3) Förtydning. — Deraf: Lagvrångning.

VULA, v. a. 1. (sjöt.) Med vulningståg fastsurra (t. ex. bogsprötet vid skägget).

VULCAN, se *Vulkan*.

VULEN, a. 2. neutr. — *et.* (pop. o. fam.; af *Vurden* ell. *Vorden*, part. pret. af *Varda*) Beskaffad. *Han är så v. Hur är det v-et?* hur är det fatt? — Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom *Karlvulen*, *Knarrvulen*, *Torrvulen*.

VULF, m. 2. (t. *Wolf*) 1) Restjern efter en gjutning. — 2) Se *Ullvulf*.

VULFA, v. a. 1. (fabr.) Fördela ull på ullvulf.

VULGATA, vulgata, f. 1. (lat.) *Versio v.* ell. blott *v.*, den allmänna latinska bibelöversättning, af hvilken katolikerne betjena sig.

VULGÄR, vulgär, a. 2. (lat. *Vulgaris*) Menigheten tillhörande eller utmärkande, låg. *V-a uttryck*.

VULKAN, vullkán, m. 3. 1) Vulcanus, hos Romarne eldens och smedernas gud. — 2) *Se Vulkan*.

VULNING, f. 2. (sjöt.) Förrättningen att vula; äfv. derigenom gjord surring.

VULNINGSTÅG, n. 5. (skepp.) Tåg, hvarmed vulning göres.

VUNNEN, part. pass. af *Vinna*.

VURM, m. 2. (t. *Wurm*, egentl.: mask) 1)